

РЕШЕНИЕ

№ 880

гр. София, 15.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска
Ванина Колева**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11025** по описа за **2020** година докладвано от съдия Радина Карамфилова-Десподска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от АПК, във връзка с чл.63, ал.1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Агенция за хората с увреждания при Министерство на труда и социалната политика, срещу Решение № 20198920 от 15.09.2020 г., постановено по НАХД № 17201/2019 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение (НО), 12-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 23/0023-3870 от 03.07.2018 г., издадено от Изпълнителния директор на Агенция за хората с увреждания, с което на [фирма] с ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 10 000 лева за извършено административно нарушение по чл. 12, ал. 2, т. 1 от Наредбата за условията и реда за осъществяване и контрол на дейностите по предоставяне на помощни средства, приспособления и съоръжения за хората с увреждания и медицински изделия (отменена от 02.08.2019г.), посочени в списъците по чл.35г, ал.1 от Закона за интеграция на хората с увреждания (отменен от 01.01.2019г.,)

С касационната жалба се иска отмяна на решението като неправилно и незаконосъобразно. Възразява се срещу извода на районния съд, че не е спазен срокът по чл. 34, ал.1 от ЗАНН за съставяне на АУАН. Иска се отмяна на решението и постановяване на друго, с което НП да бъде потвърдено. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касация – [фирма], в писмено становище оспорва жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение. Претендират се разноски по делото.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд София - град, XXII касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН и от надлежна страна, поради което е ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Софийски районен съд е установил от фактическа страна, че [фирма] е дружество, вписано във водения от А., на основание чл.35, ал.1 от ЗИХУ, публичен регистър на лицата, осъществяващи дейности по предоставяне на медицински изделия и помощни средства, приспособления и съоръжения за хората с увреждания. Със заповед № 0023-0673/08.02.2018 г. изпълнителният директор на А. назначил комисия, която да извърши проверка на лицата, вписани в регистъра по чл. 35, ал. 1 от ЗИХУ относно изпълнение на задължението им по чл. 12, ал. 2, т. 1 от Наредбата за условията и реда за осъществяване и контрол на дейностите по предоставяне на помощни средства, приспособления и съоръжения за хората с увреждания и медицински изделия, посочени в списъците по чл.35г, ал.1 ЗИХУ, да представят ежегодно, до 30 октомври на текущата година, в А. анализ на цените на съответните продавани медицински изделия, съобразно фактурите, издадени от търговците на едро. За резултатите от проверката е съставен констативен протокол № 1 от 09.02.2018 г., в който са посочени търговците на дребно, които не са изпълнили задължението си по чл.12, ал.2, т.1 от Наредбата, включително и [фирма]. Предвид установеното с този протокол, на дружеството е съставен акт за установяване на административно нарушение № 21-СЦ/28.03.2018г. по чл.12, ал.2, т.1 от Наредбата, въз основа на който е издадено НП № 23/0023-3870 от 03.07.2018г.

Въз основа на установеното от фактическа страна, съдът е обосновал и правните си изводи като е приел, че нарушението, изразило се в неизпълнение на задължението за предоставяне на информация в определен срок - до 30 октомври на 2017 г., е осъществено чрез бездействие, при което с изтичане на срока то се явява довършено. Следователно същото е извършено на 31.10.2017 г. и е станало известно на контролните органи на същата дата, предвид факта, че лицата, субекти на отговорността са вписани в регистър, поддържан от Агенцията за хората с увреждания, като същата администрация е адресат и на информацията - анализа на цените, предмет на нарушението. Наред с това е констатирал и нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, тъй като в НП липсва основание за ангажиране на административнонаказателната отговорност на лицето и не е посочена текущата година, за която се изисква действието.

Така постановеното решение е правилно, но по следните съображения:

Настоящият касационен състав намира, че оспореното решение на СРС е валидно и допустимо. Районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ

на доказателствата.

Настоящият касационен състав не споделя извода на въззивния съд, че не е спазен установеният в чл.34, ал.1 от ЗАНН 3-месечен давностен срок за съставяне на акта за установяване на административно нарушение и в този смисъл развитите доводи в касационната жалба са основателни по отношение на момента, от който започва да тече срока за съставяне на АУАН. Според ТР № 48/1981 г. по н. д. № 48/1981 г. на ОСНК на ВС, този 3-месечен срок започва да тече от деня, в който органът, по закон овластен да състави акта, е узнал за нарушението и неговото бездействие повече от три месеца от откриването на нарушението изключва отговорността на нарушителя и е пречка за съставяне на акта. 3-месечния срок по чл. 34, ал. 1, изр. 2, пр. 1 ЗАНН е с начало от откриването на нарушителя. Това е момента, в който необходимите материали и/или информация са налични в съответната администрация, защото оттогава фактически и юридически съществува възможност овластеният за това орган да определи субекта на нарушение, времето и мястото на извършването му, ведно със съществените му признаци от обективна и субективна страна по определен състав. В случая, това е момента на приключване на възложената със Заповед № 0023-0673 от 08.02.2018 г. проверка, резултатите от която са обективирани в Констативен протокол № 1 от 09.02.2018 г. Считано от тази дата - 09.02.2018 г., следва да се приеме, че е открит нарушителят и органът е узнал за нарушението. Поради това АУАН от 28.03.2018 г. е издаден в 3-месечния срок по чл.34, ал.1 ЗАНН.

Правилни обаче са изводите на въззивния съд, че в НП е налице неточно описание на конкретното нарушение, квалифицирано по чл.12, ал.2, т.1 от Наредбата, който предвижда задължение за търговците на дребно ежегодно до 30 октомври на текущата година да представят в Агенцията за хората с увреждания анализ на цените на съответните продавани медицински изделия съобразно фактурите, издадени от търговците на едро. В постановлението е посочено, че дружеството не е представило анализ на цените на съответните продавани медицински изделия, съобразно фактурите, издадени от търговците на дребно до 30 октомври на текущата година, като не е посочено коя точно текуща година се визира. Следователно налице е несъответствие между словесното описание на нарушението и правната му квалификация, което представлява нарушение на административнопроизводствените правила – чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН.

Допуснатите нарушения на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН в случая са съществени, защото водят до ограничаване правото на защита на наказаното лице, което от съдържанието на НП следва по недвусмислен начин да разбира в какво се състои вмененото нарушение, на коя дата и с кои действия/бездействия е осъществен съставът му. Посочените пороци на НП правят невъзможно упражняването на съдебен контрол за законосъобразност на обжалваното наказателно постановление.

При този изход на спора основателно се явява искането на ответната страна за присъждане на разноски по делото. Съдът обаче намира за прекомерно претендираното адвокатско възнаграждение с оглед на фактическата и правна сложност на делото, поради което същото следва да бъде намалено и следва да се присъди в размер на 300.00 лв.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК, Административен съд – София-град XXII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20198920 от 15.09.2020г., постановено по НАХД № 17201/2019г. по описа на Софийски районен съд, НО, 12 състав.

ОСЪЖДА Агенция за хората с увреждания при Министерство на труда и социалната политика, да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от М. С. сумата в размер на 300.00 / триста лева/, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: